

NOVÁK ÉVA

A név

Neved mögött nemrég,
feszengő tornasorban,
felsorakoztak az évek,
a szemrehányásokkal,
bűntudattal teli utolsó,
az első, a gondtalan,
egymás felé rohanásainkra
még csak nekem volt szavam.
Elmentél gondolattalan,
gázlómadarak haladnak így,
átlátszatlan vizű tavakban,
ügyet sem vetve rá mit rejt a mély.
Kevés a megmaradt idő,
újraértelmezni azt a szót,
amitől megfosztva neved
öt semmit nem jelentő betű a naptárlapon,
megkísérlem kiejteni, megakad a torkomon,
és semmi, semmi nincs mögötte,
akár halszájka is lehetne,
fuldokolni végül is bármitől lehet.

Méltatlankodás

Felém sem emberek, sem állatok.
Állhatok derékig érő fűben, elfelejtett
madárijesztőként mozdulatlankodhatok
itt, a való világból kiszakadt, birodalomnyi réten.
Messze látok, vagy képzelem csak, mint a szárnycsapásokat,
mint a surranó, motoszkáló lépéseket, futkározásokat.
Víg nem vagyok. Okom sincs rá, szerepem szerint sem játszhatom.
Lehervadt mosolyom fájdalmasan zizeg.
Bármelyik ismerős rámbukkanhatna, ha erre téved,
csodaváró pózom felismerhetővé tehet.

